

AB DORUĞU 17 ARALIKTA YAPILDI: BİZ NE BEKLİYORUZ?

Erşat AKYAZILI/EİE İşyeri Temsilcisi

17 Aralık'ta yapılan Avrupa Birliği Doruğu Türkiye açısından kritik önemde görülüyordu. Çünkü AB ile ilişkisi maceralı ve dalgalı bir seyir izleyen Türkiye 17 Aralık tarihinde evlilikle sonlanmak üzere, nişan tarihi almak istiyordu. Bu Doruk, Türkiye'nin 40 yılı aşkın bir süredir devam eden Avrupa serüveninin son aşamasının başlangıcı olacaktı.

Yansıtıldığı kadarıyla, 17 Aralık Doruğundaki temel soru, AB'nin Türkiye'yle üyelik görüşmelerinin başlatılması doğrultusunda bir tarih verip vermeyeceği üzerine odaklandı. Toplumun genel çoğunluğu için, sonuçları açısından pek de önemli olmayan bu konu, iç gündemin temel konularından biri haline getirildi.

Gerçekten de toplumun çoğunluğu için, sonuçları açısından bir tarih alıp almamak çok önemli olmayacaktı. Bu saptama, AB'nin ne olduğu/ ne olmadığı konusundaki görüşler üzerine oturmaktadır.

Demokrasi ve refahın altın ülkesi olarak sunulan AB, tüm söylemlerin aksine ne demokrattır nede refah içerisindedir. AB, tıpkı ABD gibi dünyanın büyük kısmını sömüren Almanya, Fransa eksenli İngiltere, İtalya ve İspanya'nın ağırlıkta olduğu oluşum halindeki yeni bir emperyalist devlettir. Geleceği de esas olarak bu beş devletin ilişkileri ve çelişkilerine göre şekillenecektir.

Adım adım Avrupa Birleşik Devletleri olarak yapılanmakta olan AB'nin oluşumunun arka planında iki temel gerçek vardır. Bunlardan birincisi, özellikle II. Paylaşım Savaşıyla birlikte Avrupa'ya yayılan sosyalizm ilerleyişini durdurma, ikincisi ise üzerinde bulunduğu topraklarda gerçekleşen iki dünya savaşı sonrasında siyasi ve askeri gücünü ABD'ye kaptıran ve bu parçalı haliyle giderek güç kaybeden Almanya ve Fransa'nın, birleşik Avrupa üzerinden dünya üzerindeki hakimiyetini yeniden kurma çabasıdır.

Bu anlamda AB, aslında gerici bir yapıdır. Bugün AB, dünyada yoksulluğun giderek artmasına neden olan politikaları dayatan temel örgütler olan IMF, Dünya Bankası ve Dünya Ticaret Örgütü'nün politikalarının belirlenmesinde ve yönetim yapısında ABD'ye yakın bir güce ve etkinliğe sahiptir.

AB üyesi ülkeler halen Afrika'da 127 bin asker bulundurmaktadır. Libya, Cezayir, Tunus, Fas, Çad vb. Fransız sömürgeci konumunda olmuşlardır ve bu ilişki bugün başka bir form altında devam etmektedir.

AB kendi içinde de her geçen gün sosyal politikalar-

dan uzaklaşmaktadır. Almanya'da reel ücretler 1993-98 yılları arasında % 7 gerilemiştir. 1990'larda AB'de 6 milyon kişi işten atılmıştır. 1970'li yıllardaki refahını sendikal gücüne borçlu olan Fransız işçilerinin sendikalaşma oranı % 9'a düşmüştür. Bu oran AB'ye girmesi sonrasında Portekiz'de % 50 Yunanistan'da % 33 oranında gerilemiştir, işsizlik Almanya ve Fransa'da % 10'u Portekiz ve Yunanistan'da % 20'yi aşmıştır.

Dünyadaki askeri harcamaların % 22'sini gerçekleştirmekte olan demokratik(!) Avrupa, Yugoslavya'da kitle imha silahları kullanmış, milliyetçiliği körüklemiş, el altından desteklenen ırkçılık tüm Avrupa'da ciddi boyutlara ulaşmıştır.

AB konusunda artırılabilecek bu tür örnekler, onun bir demokrasi ve refah ülkesi olmadığını, tam tersine hem içeride, hem de dışarda baskı ve sömürü politikalarını uygulayan kapitalist bir yapı olduğunu yeterince ortaya koymaktadır.

Bütün bunlardan sonra şöyle bir soru yerinde olacaktır. AB'ye girmesek mevcut durumumuz daha mı iyidir? Elbette hayır. Bugün dünya bir kaç büyük güç tarafından bölünmüş durumdadır. Türkiye de dahil gelişmemiş tüm ülkeler bu güçler etrafında toplanmışlardır. Bugün Türkiye esas olarak ABD ile askeri ve siyasi bağımlılık ilişkisi içerisindedir. Hiç bir hükümet ABD'ye gidilmeden kurulmamaktadır. Üst düzey asker, polis ve bir kısım bürokratlar ABD'de eğitim görmektedir. Türkiye, AB ile olan ilişkisinde bile ABD'den lehte baskı yapması doğrultusunda ricada bulunmaktadır.

Dolayısıyla şöyle bir ülke görünümünden bahsetmek mümkündür. Bir yanda geleneksel devlet yapısı ile ABD güdümünde bir işleyiş, diğer yanda kimi biçimsel değişikliklerle reforme edilmiş, AB güdümünde bir devlet yapısı. Ama her durumda, güçsüz toplumların güçlüler tarafından sömürüldüğü, sermayenin emeği baskıladığı, sosyal adaletin, toplumsal baskın ve refahın mumla arandığı bir görünüm.

17 Aralık Doruğu üzerinden sunulan bu seçeneklerden hiç biri ne kendi toplumumuzun, ne de insanlığın genelinin gerçek seçeneği olamaz. Doğru seçenek, sosyal adaletin olduğu, üretken ve ürettiğini paylaşan, barışçı, etik değerleri yüksek yeni bir toplumsal düzeni savunmak olmalıdır. Aksi halde tüm insanlık bir yıkım sürecine doğru hızla sürüklenmektedir. •